

כד: כל שעה פרק שני פסחים

עין משפט
גר מצוה

מסורת הש"ס

(א) ונכרותו (ב) וְאֵלֶּיךָ עֵשׂוֹן כְּפִשִּׁיִּי
 (ג) וְנִכְסֵי לִי כְדֵרֵם
 (ד) כֵּן לִקְחֹן לְךָ יְיָ עֲשֵׂי
 חֶסֶד עִמּוֹ יְיָ דִּים אֱלֹהִם
 (ה) וְכִּי עֲרָא וְיֹאחָז כִּרְמוֹת
 (ו) לְךָ יְיָ חֲזֹלִין לְךָ כְּרֻמוֹת
 שִׁיחַ וְחִיבִין (ז) וְעֵשׂוֹן חֶסֶד
 עִמּוֹ יְיָ דִּים אֱלֹהִים וְיִי
 לְחֶסֶד דִּים אֱלֹהִים עֲשֵׂי חֶסֶד
 אִשִּׁי כֵּן מִדְּרַךְ נִשְׁתַּחֲוִי
 עִשִּׂיךָ לְךָ חֲזֹלִין קְטוֹר
 (ח) וְיֹאחָז כִּי יְיָ נִשְׁתַּחֲוִי
 (ט) לְךָ שְׂמֹת כִּי יְיָ וְכֵן
 שָׁחַן לִי מִחֲזִירִין כֹּלֵי רֶשֶׁת
 (י) מִמּוֹת יְיָ לְךָ וְנִשְׁתַּחֲוִי
 לְךָ וְעֵשׂוֹן חֶסֶד
 נִכְרוּתוֹ דִּים מֵה לְחֶסֶד

הנהגות הב"ח

(א) נטרא לא יוכל דרשני
דקרא למה לי: (ב) דרשני
דיה ומשני וכו' לחיי
דהאי: (ג) רחם' דיה
לרעה וכו' מיה דהא. ר"ב
ע"פ ככל מערבין ד' כח:
(ד) בא"ד דלא כתיב בהו
סדן ולשון סדן וכו' ואינו
נראה כמצי רשטנו אלא
על ידי שירדנו וקשה
כ"ל: (ה) דיה חלל וכו' לא
הי' ליה ליחשב:

גליון הש"ס

גמ' שאם הוציא חלב של
שור הנסקל, עין נדה לכ
ע"ה חסדים ושקט;
תוב' דהא אלא וילל ביה
דחא דאיינשטייד לשיטא;
ע' בספר תננות אור
להנחין בעל פנים מחזרות
סוף ע' תלשית;
תוב' דהא חבל מורים,
חמא דלא אפסידא וכו'
משובס ארין מוהרי"ן מן
דיין ע' ע"ז יב ע"ב
מדיס חלל וצפיק;

מוסף רש"י

צריעה לוקה שש
 שרן השוק ולקן ככל הני
 תחשה חטוף עליו וכל שרן
 השוק שרן הוא ולא יאכל
 במשנה חטוף וכל דמני
 כדמוס חטוף ולא תשקף
 את נפשו חטוף בנחמה
 ונשקף וכל אשר חטוף לא
 תשקף ליה דנחמה וזהו
 חטוף גדלים חטוף לא
 כשרים דלא חטוף חטוף
 שרן דבר חטוף ד כשר
 ואינו חטוף חטוף על דני
 וכל חטוף חטוף חטוף

[illegible]

והכסד יתירם מנחם היה ליהוה
טור ויאלל בשר דרש ליה במנחם
(ד' סה) כל טור ויאלל בשר והנפש
אשר תאכל בשר וגו' היתה לטורין
חייבין עליו משום טומאה יאל בשר
שנטמא לפני זריקה דס'. לן אחר
בין ברישא דין כספיה ו' ימיה
מיבעי' ליה: **לרבות את האימורין.**
שסס נטמאו ואלכן טור שיעבור
עליהן משום ב' לחין לאו דורות
שפך ההבן זר אללס ולא טומאה
אחר ואללעיל קאי והכי קאמר ד
יאלל והכשר נמי שנטמא לא יאלל:
אשר לה. קרא ימיה הוא דה"ל
למכתב מונח השלמים וטומאתו
עליו וכתיב אשר לה' לרבות קף
הקרב לה שסס אללו טומאה ענוש
כרת: ומעיי **הסס טומאתו בנזק.**
אייר (ס) והאי וטומאתו עליו מוקמין
לה בנזמים בפרק ב"ש (דף מג.)
בטומאת הגוף הכתוב מדבר והכא
רבינו לאהרס טומאה בשר
כשנעמא אוס והוא טור שיהא
מחבר עליהן והכא ליכא כרת אלל
לאו דלמעט מכתב בנזמים בפרק
ב"ש (סל) **אלל דרך אכילתן.** אלל אס
אן אכלין דרך אכילתן: **אכילה דאמרי.**
הו דרש דכא אהנאה אימיה
והאין דאמרי בהנאה: **חלב.** אין
דרך הנאמא אלל בהעברה ולמשה
עדות ולא לרפואה וכו"ש אוכל חלב
חי: אין **סופגין את הארבעים כו'.**
גבי משקין קאי במסכת תרומות
וקאמר דאין כל מי פירות קרוין
משקין אלל אלו בלבד. אין סופגין את
הארבעים על שום מי פירות של
ערלה משום דנבולתו שלל דדרך
הנאמא היה אלל אלל: **בשלהם**

וּשְׁמַעְיִין כְּפָרִי נֹשֵׁא. דְּהִי אִכִּיל שָׁלָה דְּדִרְכוּ כְּגֹן שְׂבִישַׁל אֲנֻחִים
וְאִפְרִסְקִין וְחִלְקִין וְאִשְׁמַעְיִין דְּלֵא מַחְיִי: **סְפִיר**. שְׁמַעְיִין מִיָּה
לֵאזֵן לִיקֹין אֵלֶּה דְּרִדְךְ אִיכְלִין אֵבֶל הַשָּׂמֶה טַעְמָא דְּפִסְפּוֹר מִשּׁוּם
וְיֵאָזֵן פִּיר אֵבֶל: **כְּלָא הִכְרֵס**. כְּמִי (דְּנִרְס כֵּן) פֶּן תִּקְדֵּשׁ הַמִּלְחָה
וְאִשְׁמַעְיִין לֵא מִתְּנֵהּ מִמֶּנּוּ אֵלֶּה שְׁמַרְפֵּין וּפֶן לֹא הוֹאִי: **שְׂוֹאָה**
שְׂוֹר. בְּאִכְלֵה: **עֵרְלֵה שָׁלָה נַעֲבֵדָה בֵּה עֲבִירָה**. נְטִיעִימָה: **בְּשֵׁר**
וְחֵלֶב שְׁנַעֲבֵדָה בּו עֲבִירָה. כְּשִׁרְשֵׁלָו וְעֵבֶר עֲלֵיו עַל לֹא כִּתְשֵׁלָו:
עֵרְלֵה

לרבות אימורין. להסתייג כרת האוכלן בטומאת הגוף, דאשר לה' יחידה היא למידה ביה דבר ש

צִירְעָה לוקה שש. פ"ה דהא (א) דכמינ קדוּשָׁת אַל תַּשְׁקִי אֵלַי
(פסוקים) צבמה צבועו וכלל אשר תרמוש האדמה
וְגו' לֹא חֲשִׁיבִי לִי דְגִבּוּלֵי מִיָּד (ב) כמינ (ג) שֶׁךְ וְשֶׁן שֶׁךְ דְּכֵר
שֶׁשׁוּא דִּנְהָךְ וְאִינוּ נִרְאָה אֲלֵה ע"י שְׂרִיטוֹ מִפְּנֵי קִטּוֹ וְקִסָּה דְּכַפִּי ד'
מִיתוֹת (פסגדיון ט:) דרשין וכל מה
ה'רוּחַמַשׁ וְהַנֶּחֱשׁ שֶׁמֶעַד דְּרֵישִׁיהּ
לֹא מִי דְכֵר ה'רוּחַשׁ כְּמוֹ תַּשְׁ
שֶׁהוּלֵךְ עַל גִּמּוּטוֹ וְתִי הִרִי' דְּלֹרְוִינִי"ש
הִרְאָה קֶרֶה אִיירִי חֵם שְׁלִיט
דְּהִמְרִין צִמְעִילָה בִּפְרָק קִדְשִׁי מִזִּבְחֵ
וְדִקָּה נָח (טז) מְצִיבֵלֵי מִתְּרֵן דִּיכֵר
הִכְחֹב דְּכִמִּין בְּסִפָּה דְּקֶרֶה אֲשֶׁר
הִבְדִּילִי לָם לְטוֹמֵא וְקִיטֵי ח' שְׁלִיט
שְׁלִיט

שכן עומדים על ברכות
 האמורים. דסד"א אין מינין
 עליהם משום טומאה ואולי ואין
 ניתנים ודרשנין במנחות בפרק
 הקומץ את המנחה (דף כה:)
 הניתר לטהורי חייבים עליהם משום
 טומאה להכי אילטריך לרבינו
 מיהו קשה דבמעילה צ"ל מטאת העוף
 (דף י:) דריש התם מאשר יקרב בכל
 הקדשים הכתוב שזכן וליף התם
 האמורים משכן שאין ניתר לטהורים
 ודמינו טומאה חייך אילטריך לרבינו
 דסד"א דלא יבא ליסור טומאה וסול
 על ליסור חלב: פ"ט אבוב"א ח"ב
 ה"י. והו' דלמיר בגוד השעה (מילין קד:)
 אכלכל צפור טהורה בחייה בכל שהו
 כדבמנחות בכות שמי עוף שהו כך
 וחזי ומונחא ומשיב כדרך הנחתו והו'
 דלמיר בהקומץ רצה (מנחות כה:) דס'
 בשגלו אינו עובר עליו ופריך אביי
 מהו דמתיא הקפה את הגס ואכלנו
 וא"א שמתא את החלב והדמו חייב
 ומשני כהן שהקפה בחור וסאן
 שהקפה בחמה ולפי הך דהכא צ"ל
 שבכרימא ללדרים קמי הקפה את
 הגס בחמה ואת החלב בחור דאי
 בחמה חי הוא ופטור: והוא הבא
 משום דיעה עקבא ארוא. מיהו
 לר"י דבהעור והרובט (מילין קכא. וסס)
 יליף מקדח אילין חייב משום עגלה
 אלא על היואל מומים ועגבים דגמר
 מערלה פרי פרי מזכורים וצבורים
 לתרומה וצבורהו כמי מירוש
 ויבאר אס כן אמאי אילטריך למימר
 הבה וועה בעלמא הוא "ו"ל דהא
 דאילטריך למילף התם פרי פרי
 מצבורים לאו למעוטי שאר משקין
 אילטריך דמו הדיו אפילו מירוש

ויהי רא' היה (ו) ליחשב למשקין פרי דרעה בעלמא הוא כדאמרין
הבא וההם אלטריך למילך שמשבו משקא של חירוש ויחבר כמו
הפרי והשתא ח"ש הא דלמר בשמעתין דרעה בעלמא הוא דמאי
שמעמא הוא דשמעין דמשקא וכן כפרי מיחו מימא אחאי
דרעה בעלמא הוא והא טעם עקיור דאורייתא: **אמרת** ק"י
והוסיף. תימא כי' אלס ק"י לאפוקי מגי' דליף מנזילה בגי'
שלא תאסר דנהא כמו נזילה ובפרק לא אסור בנהא ואורתי
דאיכא תנא דליף הכי וסבר דבשר בחלב לא אסור בנהא ואורתי
דבנהא תנא דלנטי קדש כתיב ביה נמי ואסורי הנאה דנמשר בנהא
(מנזילה) וא"ת בלא ק"י נמי מקשינן לחומרא וי"ל דהכא ק"ד לאקשו
למאן הקדש הכי' דאוריית' אחאי לא יליעין מנזלה אסור אטילה ואלי
(וסבא מט.) ובפרק לא הוציטו (בבא מצא' נח) וי"ל דקדש אסור קדוש מנזלה
מחביל ואין דין חולין נהפכים: (שם) **הכל** טורח בבאי אבא
מחביל אטילה דמחצתא ואכלת נפקא לן ועוד דאיכא מאן דלמר לאו
מנזירין מן הדין: **אמרת** ק"י. איסור אטילה לא מצי למילף בק"י מ
ומחור וחוסם פי פרה ויזית דענדזה דבו עזירה ושרו בנחילה אבל הש

הנסקל על מכתו שטטור. אמר ר' יודא אף און נמי תנינא אין סופין ארבעים משום יתיים ומן הענבים, הא היוצא מן התחתים ומן הרמונים לא. משום שאנו דרך הנאמן. בעלמא ניהו. אמר אביי הכל מורים בכלאי הכרם, כיון דלא כתיב בהו אכילה לוקח

תורה אור השלם

1. והקשר אשר יעב אל
סמאל אל יאכל באש
ישור והקשר כל טורר
אכל בשור: ויקרא לו
2. והתפש אשר תחבל
בשר מזהב השלמים
בשר לוי וטמאתו עליו
ובתורה תפש יהוא
עמימה: ויקרא לו
3. אל תחבל כל נבלה
לגר אשר בשעריך
ותננה אכלה ואל מבר
לנכרי כי עם קדוש אתה
לוי אליהו אל תבשל
גור בזהב אמה:
4. ודברים די כא
ואנשי קרש חתיון לא
ובשר בשרה טרפה לא
תאכלו לכלל השלשון
אתה: שמואל כל ל

רבינו חננאל

אבל צרעה שחור שחור
העוף עובר על חמשה
חללי חללי, והישיבה פה
הותרה לאחד אחד, שנאמר
כל שרץ העוף טעם
הוא לכל אדם ואכלו
היכלך ליקח שם מלכות.
ופרעון מילי דרשין ופרעון
כל בלתי יתירי חסיד
לדיכא מירי לירשד
בכופיה. אבל ריבא אגרא
לירשד ימי אגרא
דרשין. מבדי כתיב, ואם
האכל יאכל מבשר ובה
ושלשו וכו' והכשר שחור
עוד בכל שם למה לא
ירבוע צעום צעום שאם
נשאר ישידו, והכשר כל
שחור יאכל בשם טוב
למה לא ירוב בשם טוב
שנאמר, שרץ כל שחור
יאכל בשם טובי מירי
דכח אגרא ללמיהל
שחור אגרא וכו'.

אבל חלבים רלא יבול
למלכיהונו אפילו חר
טהר, אימא עליו להו
אזי כשמש מנחמא חר
שטנו כחפסא פ' גורד
דחלבים (הב' חר) נחנן
ככלאס זבא, ואימא
מאי קרא דחבים ונפשי כי
חנני כנז דבר טסא ונ
אכלי כפסח דחלבים
אשר להו וינחמא, אברין
אלי לרבותא חלבים אלא
שטמאס דחלבים אשר
כחרי, ובא הכשר אשר
ינע בכל טסא אל איכל,
לרבות כחן טהור אשר
מאי קרש טסא אשר
כאמי, אברו דחבים
אמר ינחנן כל אימורין
שטמאס חרן אינן עילון
אלא דרן אנתא, חרן
שכן דרן אימילון למינעו
חל חרן נז, ונחמא

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones